

Sygn. akt I C 857/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 września 2019 roku

Sąd Rejonowy w Inowrocławiu I Wydział Cywilny

w następującym składzie:

Przewodniczący: Sędzia Marcin Sroczyński

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Joanna Operacz - Nizioł

po rozpoznaniu w dniu 6 września 2019 roku w Inowrocławiu

na rozprawie

sprawy z powództwa P. w I. działającego na rzecz powódki B. C.

przeciwko M.E.M. (...) Spółka jawna z siedzibą w T.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego na rzecz powódki B. C. kwotę 800,00 zł

(osiemset złotych 00/100) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 30 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty,

2. w pozostałym zakresie powództwo oddala,

3. nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – S. R. w

I. kwotę 228,41 zł (dwieście dwadzieścia osiem złotych 41/100)

tytułem zwrotu kosztów procesu od ponoszenia których zwolniona była powódka

B. C.,

4. nakazuje pobrać od powódki B. C. z zasądzzonego roszczenia na

rzecz S. R. wI. kwotę

25,37 zł (dwadzieścia pięć złotych 37/100) tytułem zwrotu kosztów procesu od

ponoszenia których zwolniona była powódka B. C..

Sędzia Marcin Sroczyński

Sygn. akt I C 857/17

UZASADNIENIE

W dniu 22 września 2016 roku P. w I. działający na rzecz B. C. wniósł o zasądzenie od pozwanego M. N. (1), E. N. i M. N. (2) M.E. (...) s.c. kwoty 886,45 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 30 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty. W uzasadnieniu pozwu wskazał, iż w dniu 5 stycznia 2016 roku konsumentka zleciła pralni pozwanego w I. przy ul. 800-lecia (...) czyszczenie kurtki z kołnierzem z jenota (kołnierz 61 cm). Na skutek czyszczenia kołnierza uległ

on zniszczeniu. Jest krótszy, obecnie 46 cm, kołnierz nie jest miękki, stał się nieelastycznie wiotki i pomarszczony, stracił 1/3 objętości. Wartość kołnierza sprzedawca wycenił na 800 zł, za usługę zapłacono 86,45 zł. Dnia 18 stycznia 2016 roku konsumentka dokonała reklamacji. Pozwani w odpowiedzi nie uznali odpowiedzialności, stwierdzając prawidłowość wykonania usługi. Zniszczenie kołnierza przez pralnię pozwanych stwierdził zarówno sprzedawca kurtki oraz świadek zdarzenia R. O..

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 17 listopada 2016 roku wydanym w sprawie o sygn. akt I Nc 3188/16 referendarz sądowy w S. R. w I. nakazał pozwany aby zapłacili na rzecz powoda kwotę dochodzoną pozwem.

Pozwany M.E.M. (...) Spółka jawna z siedzibą w T. wniósł sprzeciw od przedmiotowego nakazu zapłaty. W uzasadnieniu sprzeciwu wskazał, iż M.E.M. (...) Spółka jawna powstała w wyniku przekształcenia M., E., (...) spółka cywilna. Ponadto podniósł, iż powódka oddała do czyszczenia kurtkę zimową z kołnierzem z naturalnego futra. Oddając odzież zaznaczyła, że jest to kurtka córki. Odzież została wyprana zgodnie ze sztuką – kurtka była prana w wodzie, natomiast kołnierz pracownica odpięła od kurtki, włożyła do woreczka i umieściła go w agregacie chemicznym. Po wyjęciu kołnierza z maszyny nie wykazywał on żadnych oznak zniszczenia, skurczenia, zmniejszenia. Po wyczyszczeniu kurtki i kołnierza wszystko zostało razem spięte guzikami, zafoliowane i powieszzone na taśmie – gotowe do odbioru. Po paru dniach klientka odebrała odzież bez zastrzeżeń. Po około dwóch tygodniach siostra powódki przyniosła kołnierz do reklamacji. Klienta miała kurtkę na sobie, a kołnierz wyjęła z reklamówki. Klienta twierdziła, że kołnierz został przez pralnię zniszczony i skurczył się o 30 cm. Na pytanie pracownicy pralni dlaczego tak późno składa reklamację oświadczyła, że kurtkę dopiero dwa dni temu odebrała od powódki. Pracownica pralni stwierdziła, iż kurtka musiała być noszona, bo była wyraźnie brudna. Na to klientka odpowiedziała, że kurtkę nosiła tylko dwa dni i wybrudziła się o samochód. Tego dnia personel nie przyjął od klientki reklamacji na piśmie prosząc by przyszła następnego dnia jak będzie kierowniczką. W dniu złożenia reklamacji powódka przyszła w towarzystwie siostry twierdząc, że to siostra jest właścicielką kurtki (wcześniej twierdziła, że kurtka należała do córki). Siostra Pani C. i jakaś „osoba trzecia”, która nie wiadomo skąd się wzięła krzyczały i ubliżały personelowi pralni. Osoba postronna wykrzykiwała, że opisze w internecie, że zniszczyliśmy kurtkę za 4.000,00 zł. Na pytanie czy ma Pani dowód zakupu tej kurtki powódka odpowiedziała, że dowodu nie ma, ale ma znajomą w sklepie to jej wystawi zaświadczenie, że kołnierz kosztował 800 zł. Klientka złożyła reklamację, której pozwana nie uznała z oczywistych względów albowiem usługa była wykonana prawidłowo w przeciwnym razie kurtka nie mogła być wydana z przypiętym kołnierzem. Gdyby bowiem kołnierz, jak twierdzi powódka, skurczył się o 15 cm nie mógłby zostać przypięty do wypranej kurtki. W ocenie pozwanej powódka w późniejszym okresie samodzielnie próbowała wyprać kurtkę wraz z kołnierzem w wodzie czego efektem było zniszczenie kurtki w wodzie za co pozwana nie może odpowiadać. Z tego również względu kołnierz przy składaniu reklamacji był odpięty podczas gdy po wypraniu powódka otrzymała odzież kompletną.

W wyniku wniesionego sprzeciwu nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 17 listopada 2016 roku wydany w sprawie o sygn. akt I Nc 3188/16 przez referendarza sądowego w S. R. w I. stracił moc.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny

W dniu 5 stycznia 2016 roku została wykonana na rzecz powódki B. C. przez pozwanego usługę pralniczą w Pralni L. w I. polegająca na czyszczeniu garderoby. Wśród przedmiotowej garderoby znajdowała się również kurtka puchowa wraz z kołnierzem z jenota. Po wykonaniu przedmiotowej usługi powódka w dniu 18 stycznia 2016 roku zgłosiła reklamację w zakresie czyszczenia kołnierza z jenota. Pismem z 29 stycznia 2016 roku pozwany nie uwzględnił reklamacji. Wskazał, iż usługa została wykonana prawidłowo. Przyczyną zniszczenia kołnierza z jenota było przekroczenie dopuszczalnej temperatury skurczu podczas prania. Wartość kołnierza z jenota została określona przez powódkę na kwotę 800 zł.

Dowód: zeznania świadków D. R. k. 43-44, K. Ł. k.44-45,

W. R. k. 45- 46, R. O. k. 46-47, A.

G. k. 57-58, M. K. k. 58, zeznania powódki w
charakterze strony k. 59-60, zeznania M. N. (3) za pozwanego
k. 60-61, opinia z dnia 2 lipca 2018 roku k. 97-99, zeznania świadków
A. K. k. 133, E. L. 133-134, pismo z dnia
24 lipca 2019 roku k. 138

Sąd zważył co następuje

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o przedłożone dokumenty, zeznania świadków, stron postępowania oraz opinii biegłego Z. G.. Odnosząc się do zeznań świadków to reprezentowali oni swoją wiedzę w zakresie toczącego się postępowania. W myśl art. 471 k.c. dłużnik obowiązany jest do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, chyba że niewykonanie lub nienależyte wykonanie jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Dochodząc roszczenia odszkodowawczego z art. 471 k.c. należy wykazać trzy zasadnicze elementy. Po pierwsze, wykazać należy, że istnieje szkoda. Po drugie udowodnić trzeba niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania przez dłużnika. Po trzecie zaś wykazać należy zaistnienie adekwatnego związku przyczynowego pomiędzy szkodą a niewykonaniem lub nienależytym wykonaniem zobowiązania przez dłużnika. Z uwagi na okoliczność, że w przepisie art. 471 k.c. przewidziane jest domniemanie winy dłużnika, wierzyciel nie musi wykazywać jego winy, na dłużniku zaś spoczywa ciężar dowodu jej braku. Wina nieumyślna przejawia się w tym, że strona stosunku zobowiązaniowego wprawdzie przewiduje możliwość wystąpienia skutku w postaci szkody, lecz bezpodstawnie przypuszcza, że zdoła go uniknąć albo też nie przewiduje możliwości nastąpienia tego skutku, choć powinna i może go przewidzieć. W obu formach mamy do czynienia z lekkomyślnością i niedbalstwem. Te formy winy polegają na niedołożeniu wymaganej w stosunkach danego rodzaju staranności, niezbędnej do uniknięcia skutku, którego sprawca nie chciał wywołać.

W stanie faktycznym sprawy powódka poniosła szkodę w postaci zniszczenia kołnierza z jenota. Jak wskazał biegły Z. G. podczas badania organoleptycznych tkanki skórnej i okrywy włosowej nie stwierdzono zauważalnych procesów starzenia się skóry jej zużycia i uszkodzeń mogących być skutkiem użytkowania. Nie stwierdzono wady wyprawy skóry futerkowej z której uszyto kołnierz. Podczas badań stwierdzono znaczny stopień wykurczenia i odłuszczenie skóry co mogło być skutkiem jedynie niewłaściwie przeprowadzonych czynności pralniczych. Taki wykurcz jest możliwy podczas prania wodnego jak również podczas czyszczenia chemicznego. Tkanka skórna nie wykazuje oznak uszkodzenia włókna skózanego polegającego na uszkodzeniu wiązań chemicznych garbnika ze skórą wskutek oddziaływania czynnika pralniczego, a uszkodzenie termiczne wskutek przekroczenia temperatury skurczu dopuszczalnej dla skór futerkowych. Tkanka skórna wskutek prania jest silnie odtłuszczona co wpływa na kruchość i łamliwość włókien kolagenowych. Przyczyną zniszczenia kołnierza z jenota było przekroczenie dopuszczalnej temperatury skurczu podczas prania. Do zniszczenia kołnierza z jenota mogło dojść podczas usługi w pralni pozwanego. Sąd podzielił opinie biegłego sądowego jako spójną i logiczną.

Odnosząc się do stanowiska pozwanego, iż do zniszczenia kołnierza z jenota mogło dojść w innych okolicznościach np. poprzez samodzielne czyszczenie kołnierza z jenota przez powódkę lub dokonanie podmiiany kołnierza to pozwany oprócz twierdzeń nie przedłożył dowodów w myśl art. 6 k.c. w tym zakresie. Na rozprawie w dniu 26 marca 2019 roku pełnomocnik pozwanego wskazał, iż nie jest w stanie udowodnić co się działo z kołnierzem po wydaniu go stronie powodowej k.129.

Również w ocenie Sądu powódka wykazała wysokość szkody poprzez przedłożenia pisma z dnia 24 lipca 2019 roku, gdzie została określona wartość kołnierza z jenota. Natomiast zasadny był zarzut pozwanego w zakresie żądania

zapłaty kwoty 86,45 zł za usługę pralniczą. Jak wynika z przedłożonego paragonu k. 10 przedmiotem usługi pralniczej pozwanego było nie tylko czyszczenie kołnierza z jenota lecz również innych rzeczy.

Tym samym Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powódki B. C. kwotę 800,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 30 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty (punkt pierwszy wyroku). W pozostałym zakresie oddalił powództwo (punkt drugi wyroku). Na koszty procesu składała się kwota 253,79 zł w tym 30,00 zł opłaty sądowej od pozwu i kwota 223,79 zł tytułem kosztu opinii biegłego. Powódka wygrała proces w 90%, a przegrała w 10%. Tym samym Sąd nakazał pobrać od pozwanej na rzecz S. R. w I. kwotę 228,41 zł tytułem zwrotu kosztów procesu od ponoszenia których zwolniona była powódka B. C. (punkt trzeci wyroku). Sąd nakazał pobrać na podstawie art. 113 ust. 2 pkt.3 Ustawy z dnia 28 lipca 2015 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych od powódki B. C. na rzecz S. R. w I. kwotę 25,37 zł tytułem zwrotu kosztów procesu z ponoszenia których zwolniona była powódka B. C. (punkt czwarty wyroku).

Sędzia Marcin Sroczyński